

در قانون خانواده تقسیم اموال چگونه صورت می‌گیرد

FAR 010

حقوق خانواده برای زنان در اونتاریو

یک قانون خانواده برای تمام زنان
حقوق خود را بشناسید.

flew Family Law
Education for Women
Women's Right to Know

fodf Femmes ontariennes et
droit de la famille
Le droit de savoir

در قانون خانواده تقسیم اموال چگونه صورت می‌گیرد

هدف از تدوین این کتابچه دادن اطلاعات پایه‌ای درباره امور حقوقی است. این کتابچه جایگزینی برای کمک و مشاوره حقوقی فردی نیست. اگر با مسائل حقوق خانواده درگیر هستید، بهتر است جهت آگاهی به گزینه‌های موجود و حفظ حقوق خود هرچه زودتر مشاوره حقوقی بگیرید. برای کسب اطلاعات بیشتر درباره یافتن وکیل و پرداختن هزینه وکالت، به کتابچه ما درباره «دریافت کمک در مسائل حقوق خانواده» مراجعه کنید. همچنین می‌توانید کتابچه ما درباره «قراردادهای خانوادگی» و «بینارهای ما درباره «جستجوی وکیل حقوق خانواده»، «حقوق مالکیت و وظائف زوج متاهل یا همزیست» و سایر موضوعات حقوق خانواده ببینید. همه این منابع در وبسایت ما به نشانی زیر در دسترس هستند: www.onefamilylaw.ca

زمانی که شما و شریک زندگیتان از هم جدا می‌شوید، باید تصمیم بگیرید که چگونه اموال خانواده خود را تقسیم کنید. اموال یعنی هر چیزی که فرد مالک آن است، مانند خانه، ماشین، وسائل شخصی و خانوادگی، حقوق بازنشستگی، حساب‌های بانکی و سایر سرمایه‌گذاری‌ها. **بدهی‌ها** نیز جزء اموال به شمار می‌آیند. بدهی تعهد به بازپرداخت پولی است که قرض گرفته‌اید. بدهی می‌تواند شامل وام مسکن، وام ماشین و یا هر نوع وام دیگری باشد.

ارزش بعضی از اموال مانند زمین، کسب و کار، حساب‌های بانکی و سرمایه‌گذاری‌ها در طول زمان تغییر می‌کند. وقتی زوجین اموال خانواده را تقسیم می‌کنند، ارزش مالی که معیار قرار می‌گیرد، ارزش مال در تاریخی است که زوج از هم جدا شدند و می‌دانستند که دیگر با هم زندگی مشترک نخواهند داشت.

در اونتاریو وقتی دو نفر از هم جدا می‌شوند، نحوه تقسیم اموال آنها به این بستگی دارد که آیا قانوناً ازدواج کرده‌اند یا خیر. زوجی که ازدواج کرده‌اند در صورت جدایی به طور خود به خود در ارزش تمام اموال شریک می‌شوند. افرادی که با هم زندگی می‌کنند اما قانوناً ازدواج نکرده‌اند، ممکن است نسبت به اموال مشترک حقوقی داشته باشند، اما این حقوق را به طور خود به خود به دست نمی‌آورند و ممکن است لازم باشد که دادگاه در مورد آنها تصمیم بگیرد.

در اونتاریو وقتی دو نفر از هم جدا می‌شوند، نحوه تقسیم اموال آنها به این بستگی دارد که آیا قانوناً ازدواج کرده‌اند یا خیر. زوجی که ازدواج کرده‌اند در صورت جدایی به طور خود به خود در ارزش تمام اموال شریک می‌شوند. افرادی که با هم زندگی می‌کنند اما قانوناً ازدواج نکرده‌اند، ممکن است نسبت به اموال مشترک حقوقی داشته باشند، اما این حقوق را به طور خود به خود به دست نمی‌آورند و ممکن است لازم باشد که دادگاه در مورد آنها تصمیم بگیرد.

چگونه اموال بین زوجی که ازدواج کرده‌اند تقسیم می‌شوند؟

قانون، ازدواج را یک شراکت اقتصادی به شمار می‌آورد و فرض می‌کند که هر دو طرف از لحاظ اقتصادی یا به جهات دیگر، به طور مساوی مشارکت داشته‌اند. وقتی که یک زوج متأهل از یکدیگر جدا می‌شوند، قانون کلی این است که به طور مساوی ارزش مالی را که در طول ازدواج به دست آورده‌اند و هنوز در زمان جدایی آن را در تملک خود دارند، قسمت می‌کنند. معمولاً هر یک از طرفین اموال خود را نگاه می‌دارد، اما هر دو باید در افزایش ارزش مالی که در دوران ازدواج به دست آورده‌اند شریک شوند، فارغ از اینکه چه کسی بهای مال را پرداخته یا قانوناً به نام چه کسی است. برای این امر، معمولاً یکی از طرفین باید به طرف دیگر پولی بپردازد که به آن «وجه برابری» **equalization payment** گفته می‌شود. مراحل تعیین وجه برابری در زیر توضیح داده شده است.

روند تقسیم اموال خانواده چطور است؟

برای زوج‌هایی که ازدواج کرده‌اند، فرآیند تقسیم اموال میان زوجین برابری **equalization** نامیده می‌شود. دو مرحله اصلی در روند برابری وجود دارد.

مرحله اول: محاسبه سرمایه خالص خانوادگی (NFP)

ابتدا هر یک از طرفین باید سرمایه خالص خانوادگی **(NFP) Net Family Property** خود را محاسبه کند که به ارزش همه اموال فرد منهای بدهی‌هایش گفته می‌شود.

برای این امر، هر یک از طرفین ابتدا ارزش سرمایه خود منهای بدهی‌ها را هم در زمان ازدواج و هم در تاریخ جدایی محاسبه می‌کند. سپس برای محاسبه سرمایه خالص خانوادگی فرد، ارزش خالص سرمایه فرد (منهای بدهی‌ها) در زمان جدایی، از ارزش سرمایه فرد (منهای بدهی‌ها) در زمان ازدواج کسر می‌گردد. برای مثال:

همسر ب – همه سرمایه منهای بدهی‌ها
زمان جدایی: \$120,000
زمان ازدواج: \$50,000
ازدواج – جدایی = \$70,000
سرمایه خالص خانوادگی همسر ب (NFP) = \$70,000
همسر ب – همه سرمایه منهای بدهی‌ها

همسر ب – همه سرمایه منهای بدهی‌ها
زمان جدایی: \$45,000
زمان ازدواج: \$25,000
ازدواج – جدایی = \$20,000
سرمایه خالص خانوادگی همسر ب (NFP) = \$20,000
همسر ب – همه سرمایه منهای بدهی‌ها

مرحله دوم: تقسیم افزایش ارزش اموال خانوادگی به طور مساوی بعد از آن که هر یک از همسران سرمایه خالص خانوادگی (NFP) خود را محاسبه نمود، همسری که NFP بیشتری دارد باید بخشی از آن را با طرف دیگر تقسیم کند. در این مثال، طرف اول با \$70,000 NFP باید بخشی از سرمایه خود را با همسری که \$20,000 NFP دارد تقسیم کند.

به این ترتیب همسر الف باید نیمی از مابه‌التفاوت سرمایه خالص خانوادگی خود و همسرش را به وی بپردازد. این وجه همان وجه برابری است:

وجه برابری - همسران افزایش ارزش اموال خانوادگی خود را به تساوی تقسیم می‌کنند
NFP طرف اول = \$70,000
NFP طرف دوم = \$20,000
همسر الف - همسر ب = \$50,000 این ارزش افزوده اموال خانوادگی است
\$50,000 تقسیم بر دو می‌شود = \$25,000
همسر الف باید به همسر ب \$25,000 به عنوان وجه برابری بپردازد.

در بعضی موارد اگر مبلغ برابرسازی غیر عادلانه باشد، دادگاه ممکن است حکم به وجه متفاوتی برای برابرسازی بدهد. برای مثال اگر یکی از زوجین قرض هنگفتی را در زمان ازدواج مخفی کرده باشد، یا عمدا بدهی سنگینی بالا آورده باشد، دادگاه ممکن است دستور دهد که وی مبلغ بیشتری بپردازد.

استثنائات قواعد کلی

(i) اگر یکی از زوجین میزان بدهی بیشتری به نسبت سرمایه داشته باشد، چه خواهد شد؟

بعضی اوقات یکی از زوجین بدهی بیشتری به نسبت سرمایه مثبت خود (که همچنین دارایی خوانده می‌شود) دارد. این به این معناست که پس از پایان ازدواج وی پولی برای پرداخت بدهی‌های خود ندارد.

گاهی اوقات ارزش اموال یکی از طرفین در طول ازدواج کاهش می‌یابد. این به این معناست که وی در پایان ازدواج اموال کمتری به نسبت آغاز ازدواج دارد.

در صورتی که هر یک از این وضعیتهای اتفاق بیفتند، سرمایه خالص خانوادگی یکی از زوجین در نهایت صفر یا کمتر (که یک عدد منفی است) می‌شود.

برای محاسبه وجه برابرسازی در این موارد، NFP همسری که صفر یا منفی باشد، صفر (\$) محسوب خواهد شد (به جای یک عدد منفی). به این ترتیب زوجی که سرمایه بیشتری دارد، مجبور به پرداختن بدهی طرف دیگر نخواهد شد و مجبور نخواهد بود وجه برابرسازی غیر عادلانه‌ای بپردازد.

(ii) خانه مشترک خانوادگی

خانه مشترک طرفین ازدواج نسبت به سایر اموال وضعیت متفاوتی دارد. خانه محل سکونت یا منزل مشترک زن و شوهر **matrimonial home** خانه‌ای است که خانواده شما به طور مرتب بلافاصله پیش از جدایی در آن زندگی می‌کرده است.

اگر زوجین خانه را در طول دوران ازدواج خود خریده باشند، در زمان جدایی به طور مساوی در ارزش آن شریک هستند. وقتی زوجین جدا می‌شوند، هر دو طرف نسبت به ارزش کامل خانه در زمان جدایی سهم دارند، فارغ از اینکه خانه یا سند حقوقی به نام چه کسی است.

تنها زمانی ارزش خانه در روند برابری لحاظ نمی‌شود که شما و همسرتان موافقت‌نامه جداگانه‌ای (قرارداد ازدواج یا قرارداد جدایی) امضاء کرده باشید که خانه را از روند برابری استثناء کرده باشد.

اما اگر یکی از طرفین پیش از ازدواج مالک خانه بوده و آن خانه در زمان جدایی خانه مشترک خانوادگی باشد، قواعد خاصی اعمال می‌شود. زوجی که پیش از ازدواج خانه را در تملک داشته است باید ارزش خانه را در زمان جدایی در محاسبه NFP خود بیاورد اما **نباید** ارزش خانه در زمان ازدواج را در این محاسبه بگنجانند. به این معنا که اگر یکی از زوجین در زمان ازدواج خانه‌ای داشته باشد و در زمان جدایی هنوز مالکیت آن را دارا باشد، تمام ارزش خانه و نه فقط افزایش ارزش آن در محاسبه NFP وی لحاظ خواهد شد. این امر می‌تواند تأثیر فراوانی در محاسبه وجه برابری داشته باشد.

iii) اموال مستثنی‌شده – هدایا و ارث

در تقسیم هدایای خاص یا ارث نیز استثنائاتی بر قواعد کلی وجود دارد، به عنوان مثال هدایا یا پولی که یکی از طرفین از کسی غیر از همسر خود دریافت می‌کند، مزایای بیمه عمر شخصی دیگر و ارث. ارث مالی است که شخصی در وصیت‌نامه یا پس از مرگ خود برای شما بر جای می‌گذارد.

این گونه اموال که شما در دوران ازدواج دریافت می‌کنید اغلب «اموال مستثنی» به حساب می‌آیند، به این معنا که در محاسبه سرمایه خالص زوجین (NFP) لحاظ نمی‌شوند. اگر شما پول این هدایا، بیمه عمر یا ارث را در طول ازدواج خرج کنید، این پول اغلب به دشواری قابل ردیابی است و پولی که خرج شده را نمی‌توان در محاسبه NFP استثناء کرد.

اما باید دانست که اگر هدایا یا ارث برای بهبود یا خرید خانه مشترک خانوادگی خرج شده باشد، این هدایا یا ارث به بخشی از ارزش خانه مشترک تبدیل شده و در محاسبه NFP لحاظ خواهد شد.

اموال چگونه بین زوج‌های عرفی تقسیم می‌شود

دو فردی که در یک رابطه با هم زندگی می‌کنند اما ترجیح داده اند که قانوناً ازدواج نکنند، زوج‌های «عرفی» خوانده می‌شوند. اگرچه حقوق از بسیاری جهات روابط عرفی را به رسمیت می‌شناسد، قواعد مربوط به تقسیم اموال در صورت جدایی در مورد زوج‌های عرفی که در اونتاریو زندگی می‌کنند اعمال نمی‌شود.

در یک رابطه عرفی، هریک از شما مالک اموالی هستید که در زمان شروع رابطه و در طول زندگی مشترک به رابطه آورده اید. اگر شما و همسر عرفی‌تان از هم جدا شوید، حق تقسیم افزایش ارزش اموال به طور اتوماتیک وجود ندارد. با این حال اموالی که شما و همسر عرفی‌تان با هم خریده‌اید، ملک مشترک هر دوی شماست. هر دو طرفی که مشترکاً مالک مالی هستند، در صورت جدایی اگر یک طرف یا هر دو بخواهند مال را تقسیم کنند، نسبت به بخشی از ارزش این مال حق دارند. این امر شامل منزل مشترک خانوادگی نیز می‌شود.

(i) خانه مشترک خانوادگی

زوج‌های عرفی به طور خود به خود حق شریک شدن در خانه مشترک خانواده را ندارند. خانه‌ای که شما به عنوان زوج در آن زندگی کرده‌اید به کسی تعلق دارد که سند به نام اوست.

(ii) موافقت‌نامه زندگی مشترک (همزیستی)

شما و همسر عرفی‌تان می‌توانید یک **موافقت‌نامه زندگی مشترک** **cohabitation agreement** بنویسید که تعیین کند در صورت جدایی مساله اموال و بدهی‌ها چگونه حل شود. موافقت‌نامه زندگی مشترک در صورت کتبی بودن، امضاء شدن توسط هر دو طرف و امضای کسی که شاهد امضای موافقت‌نامه بوده است، قانوناً الزام آور است. بهتر است که قبل از امضای موافقت‌نامه زندگی مشترک با یک وکیل حرف بزنید.

(iii) رفتن به دادگاه

می‌توانید از دادگاه بخواهید که به همسر عرفی شما دستور دهد که از مفاد موافقت‌نامه زندگی مشترک تبعیت کند. اگر چنین موافقت‌نامه‌ای را تهیه نکرده‌اید و نمی‌توانید در مورد تقسیم اموال خود با هم به توافق برسید، هر یک از شما می‌تواند به دادگاه مراجعه کند. می‌توانید از دادگاه بخواهید که به سهم شما در آنچه به عنوان زوج خریده‌اید یا در میزان افزایش ارزش مال در دوران رابطه حکم دهد.

برای دریافت سهم خود باید بتوانید ثابت کنید که در نگهداری یا افزایش ارزش مال نقش داشته اید. برای مثال اگر ثابت کنید که بعضی از صورت‌حساب‌های خانه شریک خود را پرداخته‌اید یا با کار رایگان خود سبب افزایش ارزش کسب و کار شریک خود شده‌اید، ممکن است بتوانید پولی دریافت کنید. اگر به رفتن به دادگاه فکر می‌کنید، مهم است که با یک وکیل صحبت کنید.

ماندن در خانه مشترک خانوادگی

قوانین درباره اینکه چه کسی در خانه مشترک خانوادگی بماند و چه کسی می‌تواند آن را بفروشد به این بستگی دارد که آیا زوج در رابطه ازدواج بوده‌اند یا روابط عرفی داشته‌اند.

(i) زوجی که ازدواج کرده‌اند

هر دو طرف از حق مساوی برخوردارند که در خانه مشترک بمانند تا زمانی که این خانه فروخته شود یا حکم دادگاه یا موافقت نامه‌ای وجود داشته باشد، فارغ از اینکه سند خانه یا قرارداد اجاره قانوناً به اسم چه کسی است. هیچ یک از طرفین بدون رضایت طرف دیگر نمی‌تواند قفل‌ها را عوض کند، خانه را بفروشد، به وثیقه بگذارد، یا اجاره بلندمدت یا موقت دهد.

(ii) زوج‌های عرفی

قواعد ناظر به خانه مشترک خانوادگی درباره زوج‌های عرفی صدق نمی‌کند. اگر نام یکی از طرفین در قرارداد اجاره یا سند خانه نیامده باشد، وی به طور خود به خود حق ماندن در خانه خانوادگی را پیدا نمی‌کند. اگر تنها یکی از طرفین مالک خانه است، وی می‌تواند بدون رضایت طرف دیگر قفل‌ها را عوض کند، خانه را بفروشد، به وثیقه بگذارد، یا اجاره بلندمدت یا موقت بدهد. اگر شما خانه‌ای را اجاره کرده‌اید تنها طرفی که قرارداد اجاره را امضاء کرده است حق دارد به زندگی در این خانه ادامه دهد.

(iii) جایی که بدرفتاری وجود دارد

در موردی که همسران قانوناً ازدواج کرده‌اند، اگر یکی از طرفین نگران آسیب دیدن از سوی طرف دیگر باشد، می‌تواند از دادگاه خانواده درخواست **قرار تصرف انحصاری Order for Exclusive Possession** خانه مشترک را بنماید. تصرف انحصاری به این معناست که فقط یکی از همسران حق دارد در خانه خانوادگی بماند و می‌تواند قفل‌ها را عوض کند. طرف دیگر حق ورود به خانه مشترک را از دست می‌دهد.

قرارهای تصرف انحصاری اغلب در مورد خانه‌ای که دو طرف مالک آن هستند اعمال می‌شود. این قرار حق دو طرف برای شریک شدن در ارزش خانه مشترک خانوادگی را از میان نمی‌برد. قرار تصرف انحصاری اغلب تا زمانی که تصمیمی درباره مالکیت و ارزش شراکتی خانه خانوادگی گرفته شود باقی می‌ماند.

کسی که در رابطه عرفی است نمی‌تواند قرار تصرف انحصاری خانه مشترک

را دریافت کند.

کسی که نگران وارد آمدن آسیب به خود یا فرزندان خود از سوی شریک زندگی خود است، خواه در رابطه از دواج یا در رابطه عرفی باشد، می‌تواند از دادگاه درخواست قرار بازدارنده **Restraining Order** نماید. قرار بازدارنده ممکن است مقرر کند که طرف آزارگر اجازه ندارد با شریک خود یا فرزندان وی تماس گرفته و به آنها نزدیک شود. این می‌تواند همچنین شامل دور ماندن از خانه مشترک، محل کار، مدرسه و سایر مکان‌هایی باشد که همسر حمایت شده و فرزندان وی اغلب به آنجا رفت و آمد دارند. فرد می‌تواند علیه همسر آزارگری که با وی در رابطه از دواج است یا با وی زندگی می‌کند یا پیشتر زندگی کرده است، قرار بازدارنده بگیرد. مهم نیست که این دو با هم خانه‌ای را خریده یا اجاره کرده باشند و مهم نیست که نام چه کسی بر روی سند ملک قید شده است. قرار بازدارنده بر اینکه چه کسی مالک خانه است یا چگونه ارزش اموال تقسیم می‌شود تأثیری ندارد.

قواعد مربوط به اموال خانوادگی در مناطق حفاظت شده بومیان

قانون خانواده که از سوی دولت اونتاریو تصویب شده، در مورد زمین، خانه یا ساختمان‌های بومی‌های کانادا در **مناطق حفاظت شده** قابل اعمال نیست. اما قانونی که توسط دولت فدرال تصویب شده در مورد اموال خانوادگی در مناطق حفاظت شده قابل اعمال است، مگر آنکه یک قبیله بومی خود قوانینی برای منطقه خود تصویب کرده باشد.

قانون فدرال در مورد زوجی که از دواج کرده‌اند و نیز زوج‌های عرفی که برای یک سال یا بیشتر در رابطه بوده‌اند اعمال می‌شود. این قانون برای هر دوی زنان بومی یا غیربومی که در مناطق حفاظت شده زندگی می‌کنند یا در آنجا اموالی دارند واجد اهمیت است.

بر اساس قانون فدرال:

• هر دو طرف محق به دریافت نصف افزایش ارزش خانه مشترک، زمین و ساختمان‌های دیگر در طول دوران رابطه خود هستند؛

• دادگاه می‌تواند قرار تصرف انحصاری **Exclusive**

Occupation Order صادر کند که براساس آن یکی از طرفین حق دارد که پس از جدایی زوجین در خانه مشترک زندگی کند، خواه مالک خانه باشد یا نباشد؛

- اگر در رابطه دو طرف یا در خانه خشونت وجود داشته باشد، و ضرورتی به حفاظت یکی از زوجین از آسیب وجود داشته باشد، دادگاه ممکن است **قرار حفاظت اضطراری Emergency Protection Order** صادر کند که براساس آن یکی از زوجین حق دارد که برای مدت ۹۰ روز در خانه مشترک زندگی کند، خواه مالک خانه باشد یا نباشد. طرف دیگر باید از وی دور بماند.

برای کسب اطلاعات بیشتر درباره اموال خانوادگی در مناطق حفاظت شده کتابچه **FLEW** برای زنان بومی «چگونه در حقوق خانواده اموال خانوادگی تقسیم می‌شود» را ببینید. همچنین می‌توانید وبینار ما «حفاظت از حقوق زنان به خانه مشترک در مناطق حفاظت شده» را ببینید. این منابع در وبسایت ما به آدرس زیر در دسترس هستند www.onefamilylaw.ca.

دیدگاه‌های بیان شده در این کتابچه نقطه نظرات **FLEW** است و لزوماً منعکس کننده دیدگاه‌های دولت استانی نیست.

اگرچه این اثر با حمایت مالی بنیاد حقوق اونتاریو تهیه شده است، محتویات آن لزوماً منعکس کننده دیدگاه‌های این بنیاد نیست.

خطر بروز خشونت در زمان به پایان رسیدن رابطه بیشتر است. اگر با خطری فوری مواجهید، با ۹۱۱ تماس بگیرید. اگر شما یا کسی که می‌شناسید در خطر است، برای کسب اطلاع در مورد دریافت کمک از سایت **FLEW دیدن کنید.**

اگر یک زن فرانسوی زبان ساکن اونتاریو هستید، حق دارید که در روند رسیدگی دادگاه خانواده، از خدمات به زبان فرانسه برخوردار شوید. برای کسب اطلاعات بیشتر درباره حقوق خود با یک وکیل، کلینیک حقوقی اجتماعی یا خط تلفن حمایتی **Femaid** با شماره 1-877-336-2433 یا 1-866-860-7082 تماس بگیرید.

می‌توانید از وبسایت ما به آدرس www.onefamilylaw.ca یا www.undroitdefamille.ca اطلاعات بیشتری درباره نحوه دسترسی به خدمات به زبان فرانسه به دست آورید.

موضوعات حقوق خانواده در دسترس به زبان فارسی*

1. حقوق خانواده و روش‌های حل اختلاف جایگزین (FAR 001)
2. حقوق خانواده و حمایت از کودک (FAR 002)
3. نفقه حمایتی فرزندان (FAR 003)
4. حقوق کیفری و خانواده (FAR 004)
5. حضانت و دسترسی به فرزندان (FAR 005)
6. قراردادهای خانوادگی (FAR 006)
7. داوری در حقوق خانواده (FAR 007)
8. مسائل حقوق خانواده برای زنان مهاجر، پناهنده و بدون وضعیت قانونی (FAR 008)
9. دریافت کمک در مورد مسائل حقوق خانواده (FAR 009)
10. چگونه اموال در حقوق خانواده تقسیم می‌شود (FAR 010)
11. ازدواج و طلاق (FAR 011)
12. نفقه حمایتی همسر (FAR 012)

* این کتابچه به چندین زبان و فرمت در دسترس است. لطفاً برای کسب اطلاعات بیشتر از www.onefamilylaw.ca دیدن کنید. همچنین می‌توانید در سایت ما منابع بیشتری را ببینید که برای آگاهی از حقوقتان براساس حقوق خانواده مفید است.

flew Family Law
Education for Women
Women's Right to Know

fodf Femmes ontariennes et
droit de la famille
Le droit de savoir

Funded by / financé par :

دیدگاه‌های بیان شده در این کتابچه نقطه نظرات FLEW است و لزوماً منعکس کننده دیدگاه‌های حامیان مالی آن نیست.